

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งสรุปเป็นลำดับได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80/80
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้แบบฝึกทักษะและแนวทางการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ผลของการใช้แบบฝึกทักษะการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียน จะทำให้นักเรียนมีการเขียนได้ดีขึ้นและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงขึ้น
3. เป็นแนวทางสำหรับครูประถมศึกษาที่จะสร้างแบบฝึกทักษะไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะทักษะด้านการเขียน

สมมติฐานในการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะด้านการเขียน เพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนในกลุ่มเมืองเก่า จำนวน 3 โรงเรียน โรงเรียนบ้านเขาแดง โรงเรียนบ้านหัวเขาและโรงเรียนวัดบ่อทรัพย์ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอันดับที่ 4, 5 และ 6 ของกลุ่มโรงเรียน จำนวน 218 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนวัดบ่อทรัพย์ จำนวน 50 คน ได้มาจากการคัดเลือกนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ ใน ป.02 ข้อที่ 14 และข้อที่ 16 (ใช้เกณฑ์ 80 % ผ่าน)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอน/แนวการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียน จำนวน 4 แผน ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้ว
2. แบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งได้ผ่านการปรับปรุงแล้ว จำนวน 4 ชุด
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน จำนวน 1 ชุด ซึ่งได้ผ่านการทดลองและคัดเลือก แก้ไขเรียบร้อยแล้ว

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ครูชี้แจงนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้ ในด้านจุดประสงค์ วิธีการและการประเมินผล
2. ทดสอบก่อนเรียนเพื่อวัดพื้นฐานด้านการเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง ใช้เวลาสอนประมาณวันละ 3 คาบ (คาบละ 20 นาที) ติดต่อกัน สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ในเวลา 14.30 - 15.30 น.

4. ทดสอบหลังเรียน หลังจากได้ทดลองใช้แบบฝึกทักษะด้านการเขียนครบทุกแบบฝึกแล้ว โดยการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนฉบับเดียวกันกับการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนก่อนเรียน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสร้างแบบฝึกทักษะด้านการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สร้างขึ้นตามผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาด้านการเขียนของนักเรียนกลุ่มประชากรที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ตามที่กำหนด ได้แบบฝึกทักษะด้านการเขียน จำนวน 4 ชุด ชุดละ 10 กิจกรรม
2. แบบฝึกทักษะด้านการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.48/86.00 สรุปได้ว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพดังนี้ คือ นักเรียนสามารถทำแบบฝึกระหว่างเรียนได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยร้อยละ 84.48 ซึ่งสูงกว่าประสิทธิภาพตัวแรก และนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนได้โดยเฉลี่ยร้อยละ 86.00 ซึ่งสูงกว่าประสิทธิภาพตัวหลัง แสดงว่าแบบฝึกทักษะด้านการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของกลุ่มตัวอย่าง มีความแตกต่างกัน โดยผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ผลการสร้างแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏว่าแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการสำรวจข้อบกพร่องด้านการเขียน ตามปัญหาที่ตรวจพบ จึงเป็นการแก้ปัญหาที่ตรงจุดและเป็นหลักสำคัญในการสอนซ่อมเสริมที่ว่า การทบทวนบทเรียนเฉพาะจุดที่บกพร่องและมีการแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียน เป็นวิธีปรับปรุงคุณภาพของการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละคนได้มากที่สุดแบบฝึกทักษะด้านการเขียน เพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม วิชาภาษาไทย สร้างขึ้นตามหลักการและ

วัตถุประสงค์ของการสอนซ่อมเสริม ซึ่งมีหลักการที่ต้องสำรวจข้อบกพร่องก่อน นักเรียนยอมรับ และเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง ครูต้องใช้วิธีการ สื่อการสอนที่น่าสนใจ สร้าง แรงจูงใจ และให้การเสริมแรงต่าง ๆ โดยคำนึงถึงสภาพของผู้เรียน ความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละ คน ให้นักเรียนทราบความก้าวหน้าของตนเองตลอดเวลา วิธีสอนและสื่อการสอน ในแบบฝึก ทักษะด้านการเขียนเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริมนี้ แตกต่างจากการสอนในชั้นเรียน กล่าวคือ มี วิธีการฝึกทักษะด้านการเขียนอย่างมีขั้นตอน จากง่ายไปหายาก มีการเล่นเกม การแข่งขัน มี กิจกรรม ต่าง ๆ ที่น่าสนใจและสนุกสนาน ทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล เพื่อเป็นการส่งเสริม ความสามารถเฉพาะตน ตามวิธีการสอนซ่อมเสริม ซึ่งตรงกับหลักการสำคัญของทฤษฎีการเชื่อมโยง (Conncttioned Theory) ที่สรุปว่า การฝึกหัดกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและ คงทนถาวร

ด้วยเหตุดังกล่าว แบบฝึกทักษะด้านการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสอนซ่อม เสริม

จึงทำให้ข้อบกพร่องด้านการเขียนของนักเรียนลดลงได้และผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน วิชาภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นกว่าเดิม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พเยาว์ ทักษิณ (2523 : 132) ซึ่งได้ ศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึก การเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่นักเรียนสามารถเขียน ได้อย่างอิสระกับแบบฝึกที่ครูกำหนดเนื้อเรื่องให้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการใช้แบบฝึกที่นักเรียนเขียนได้อย่างอิสระ มีความคิด สร้างสรรค์ทางภาษากว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกที่ครูกำหนดเนื้อเรื่องให้

2. ผลการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะด้านการเขียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 ปรากฏว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.48/86.00 หมายความว่า แบบฝึกมีกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถด้านการเขียนได้ดีขึ้น รวมทั้งเกิดทักษะ จากการฝึกกิจกรรมการเรียนการสอนและการทำแบบฝึกระหว่างเรียน ได้เฉลี่ยร้อยละ 84.48 และ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน เฉลี่ยร้อยละ 86.00

แสดงว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เป็นไป ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยูพา ขนอมคราม (2520) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับ การสร้างแบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์ด้านการร้อยกรอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์ด้านการเขียนร้อยกรอง มีประสิทธิภาพตาม เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 สำหรับสาเหตุที่ทำให้แบบฝึกทักษะด้านการเขียนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ มาตรฐาน 80/80 นั้นอาจเป็นเพราะว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้น เพื่อฝึกทักษะหลังจากเรียนเนื้อหาไปแล้ว เพราะการใช้แบบฝึกที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดจะช่วย

ทวนเวลาในการสอนด้านต่าง ๆ (ศศิธร สุทธิแพทย์ 2517 : 63) โดยเฉพาะการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างจึงส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจอยากรู้อยากเรียนอยู่ตลอดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับรัชนี ศรีไพรวรรณ (2517 : 189) ที่ว่า แบบฝึกจะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของนักเรียน เพราะทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น ทำให้ครูผู้สอนทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ ตลอดทั้งฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ตนได้รับมอบหมาย ในการสร้างแบบฝึกดังกล่าวผู้วิจัยได้วิเคราะห์และคำนึงถึงวัย ระดับความสามารถของผู้เรียน โดยมีเนื้อหาสาระที่สัมพันธ์สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียนด้วย เพราะผู้เรียนดังกล่าวเป็นกลุ่มที่ประสบกับปัญหา

ด้านการเรียนวิชาภาษาไทยโดยเฉพาะด้านการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ พรรณธิดา อ่อนแสง (2532 : 45 - 46) ที่ว่าแบบฝึกควรสร้างขึ้นเพื่อฝึกสิ่งที่จะสอนและเกี่ยวข้องกับนักเรียน เนื้อหาสาระควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว เช่น บทสนทนา การอ่านและการพูดคุยกันของท้องถิ่น สิ่งที่ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ เข้าใจง่าย ไม่น่าเบื่อ และที่สำคัญจะต้องช่วยและกระตุ้นให้นักเรียนสนใจที่จะฝึก ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้แบบฝึกทักษะการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน โดยใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการสอน ซ่อมเสริมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยการใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น มีความสามารถด้านการเขียนที่ดีขึ้น การที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุ ดังนี้

3.1 แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เป็นแบบฝึกที่สร้างขึ้นจากการสำรวจข้อบกพร่องด้านการเขียน ตามหลักและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการเขียน โดยเฉพาะในด้านการเขียนเรื่องซึ่งเป็นการแก้ไขให้ตรงกับสภาพความบกพร่อง นักเรียนจึงได้รับการฝึกและแก้ไขตรงสาเหตุและสภาพปัญหา

3.2 แบบฝึกใช้เวลา 30 นาที หลังจากปฏิบัติกิจกรรมตามแผนการสอนแล้ว ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่ทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย

3.3 ในการฝึก ผู้วิจัยใช้กิจกรรม เกม การแข่งขันและอื่นๆ ประกอบการฝึก ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เป็นการเสริมสร้างความคิดและพัฒนาด้านการเขียนของนักเรียน

3.4 ในการฝึกแต่ละครั้ง ผู้วิจัยได้ประเมินการอ่านออกเสียงของนักเรียนไปด้วย

ขณะที่ทำการฝึกและทดสอบ มีการเสริมแรงโดยการกล่าวชมเชยและปรบมือให้เกียรตินักเรียนที่ทำแบบฝึกได้ถูกต้องและกล้าแสดงออก ทำให้นักเรียนเกิดความภูมิใจและพอใจในการฝึก

จากเหตุผลข้างต้น นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียน มีการพัฒนาด้านการเขียนเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประชุมพร สุภะเจริญ (2520) และ เอมอร พิพัฒน์สุข (2532) ที่ทำการศึกษากับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยการสร้างแบบฝึกด้านการเขียนเรื่องเพื่อพัฒนาและแก้ปัญหาในการเรียนการสอน ผลการทดลองสรุปได้ว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับสาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนนั้น อาจเป็นผลมาจากการสอนโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นตามความเหมาะสมของวัยและระดับความสามารถ ดังนั้นการแก้ปัญหาจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เร้าความสนใจ สนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถและร่วมกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา ผู้วิจัยดำเนินการสอนซ่อมเสริมเพื่อมุ่งหวังที่จะแก้ไขปัญหาด้านการเขียนเรื่องของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างให้มีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น สอดคล้องกับแนวความคิดของ สุภากร ราชากิจ (2529 : 110) ที่ว่า จุดมุ่งหมายในการสอนซ่อมเสริมนั้น ควรจะเป็นการมุ่ง แก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ตรงกับจุดที่บกพร่องและตรงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความบกพร่องในการเรียนของ นักเรียนแต่ละคน ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นจนสุดความสามารถของนักเรียน สามารถ แก้ไขข้อบกพร่องของตนเองที่เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าในการเรียน ช่วยให้นักเรียนได้เอาชนะกับความบกพร่องของตนเองที่เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าในการเรียน เพื่อเกิดความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จในการเรียนต่อไป ทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซ่อมเสริมการเขียนดังกล่าว ผู้วิจัยดำเนินการตั้งแต่การวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน วิธีการที่จะแก้ไขปัญหามาโดยการคิดค้นรูปแบบการสอนต่าง ๆ เพื่อที่จะแก้ปัญหการเรียน ของนักเรียน การจัดกิจกรรมการสอนจึงมุ่งที่จะพัฒนาช่วยเหลือนักเรียน ให้ความสำคัญ และ มุ่งพัฒนาความสามารถด้านการเขียนอยู่ตลอดเวลา สอดคล้องกับคำกล่าวของ ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2525 :155) ที่ว่า การสอนซ่อมเสริมต้องเป็นการสอนเพื่อช่วยเหลือนักเรียน ขจัดข้อเสียหรือข้อบกพร่องของนักเรียนตลอดจนการเรียนที่ไม่ถูกวิธีให้หมดไปเพื่อช่วยให้ดีขึ้น ลักษณะการสอนซ่อมเสริมนั้นครูผู้สอนควรจะต้องรู้ข้อบกพร่องของนักเรียนเพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนได้ถูกต้อง โดยการสังเกต สอบถาม หรือทดสอบเมื่อรู้ข้อบกพร่อง ขณะเดียวกัน ประคอง สุทธิสาร (2526 : 195) กล่าวว่า ครูจะต้องวิเคราะห์ปัญหาของเด็กที่ต้องการความ

ช่วยเหลือก่อน โดยวิธีการวินิจฉัยเด็กจากรายละเอียดต่าง ๆ ของเด็กที่ควรทราบ เพื่อนำมาวางแผนการสอนซ่อมเสริมได้เหมาะสมอย่างไรก็ตามในการสอนดังกล่าวควรใช้วิธีการใหม่ ๆ ไม่ซ้ำกับวิธีสอนเดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้ว ในการจัดกิจกรรมการสอนแก่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนอย่างรอบคอบและเป็นขั้นตอนตามหลักและวิธีการสอนมากที่สุด โดยให้นักเรียนได้เรียนในเนื้อหาที่น่าสนใจ จัดกิจกรรมที่สร้างความสนใจตลอดเวลา ให้กำลังใจนักเรียนเมื่อประสบกับปัญหาและเกิดความท้อใจ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ รุ่งทิwa จักรกร (2527 : 212 - 213)

ที่ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริมไว้ว่า ควรให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติมาก ๆ จัดกิจกรรม และแบบฝึกที่น่าสนใจที่ทำให้เด็กเกิดความสุขสนทนและไม่ซ้ำซาก จัดสถานที่พิเศษให้เด็กหรืออาจจัดแบ่งกลุ่มในห้องเรียนปกติก็ได้ แต่ไม่ควรให้เด็กเกิดความรู้สึกมีปมด้อย ให้กำลังใจเด็กอย่างสม่ำเสมอ และใช้การเสริมแรงเมื่อเด็กฝึกฝนก้าวหน้าหรือสำเร็จตามเป้าหมาย ให้วิธีการเข้าใจเด็กให้พยายามรู้อยากเรียน ควรมีการติดตามผลความก้าวหน้าของเด็กหลังจากเข้ารับการสอนแล้วทุกครั้ง จึงจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียน มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนเพิ่มขึ้น ดังนั้น แบบฝึกการสอนซ่อมเสริมด้านการเขียนมีประสิทธิภาพเหมาะที่จะนำไปใช้สำหรับการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องด้านการเขียนได้

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการศึกษาครั้งนี้

1. นักเรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนซ่อมเสริมดีมาก โดยเฉพาะเมื่อมีการเรียนด้วยกิจกรรมการแข่งขัน เกมต่าง ๆ ดังนั้นถ้าครูผู้สอนจะจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมควรมีกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน แตกต่างไปจากการเรียนในชั้นเรียนปกติ จะทำให้นักเรียนสนใจและอยากเรียนมากขึ้น

2. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ต้องการกำลังใจ คำชมเชย เมื่อประสบความสำเร็จในการเรียนเพราะนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการเขียน ถ้าครูคอยให้กำลังใจและกระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ จะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

3. ในการสอนซ่อมเสริมครั้งนี้ มีนักเรียนบางส่วนที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองซึ่งมีข้อบกพร่องด้านการเขียน มีความสนใจมาขอเรียนด้วย แสดงว่านักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนซ่อมเสริม ถ้าครูผู้สอนสอนโดยใช้กิจกรรมที่น่าสนใจและแตกต่างไปจากกิจกรรมในชั้นเรียน

4. ในช่วงสุดท้ายของการสอนซ่อมเสริม นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านการเขียนดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จากการสังเกตการเขียนและคะแนนจากแบบฝึก แสดงให้เห็นว่า นักเรียนสามารถแก้ปัญหาด้านการเขียนของตนได้ ทำให้ข้อบกพร่องด้านการเขียนลดลง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า การใช้แบบฝึกทักษะด้านการเขียน ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเขียนได้ดีขึ้น สามารถแก้ปัญหาและข้อบกพร่องด้านการเขียนของนักเรียนได้ ครูจึงควรสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมเพื่อนำไปแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอน

1.2 ในการสอนซ่อมเสริม ควรได้รับความร่วมมือระหว่างผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้ปกครองและนักเรียนเอง โดยเฉพาะครูผู้สอนในระดับเดียวกันจะได้ร่วมกันซ่อมเสริมนักเรียนที่มีข้อบกพร่องด้านการเขียนเป็นกลุ่ม เปลี่ยนบรรยากาศจากครูคนเดิมเป็นครูอื่น ๆ บ้าง ทำให้กิจกรรม

การเรียนการสอนมีความน่าสนใจและเร้าใจผู้เรียนมากขึ้น

1.3 การสร้างสื่อการสอน ควรสร้างชนิดถาวรเพราะจะได้นำไปใช้กับนักเรียนที่มีข้อบกพร่องประเภทเดียวกันได้หลาย ๆ ครั้ง เป็นการประหยัดเวลาและวัสดุ โดยการปรับปรุงแก้ไขหลังการสอนตามความเหมาะสมกับผู้เรียน

1.4 ก่อนสอนซ่อมเสริมทุกครั้งควรบอกจุดประสงค์ของการสอนซ่อมเสริม เพื่อให้ให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการสอน สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียนและแต่ละครั้งของการสอนต้องให้นักเรียนเห็นผลการเรียนในด้านความก้าวหน้าของตน เพื่อให้กำลังใจแก่ผู้เรียน

1.5 ในการฝึกครูควรฝึกอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอทุกวัน และควรฝึกตามลำดับขั้นตอน

ที่กำหนดไว้ในแบบฝึก รวมทั้งติดตามและสังเกตพฤติกรรมด้านการเขียนของนักเรียนนอกเวลาด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย

- 2.1 ควรศึกษาข้อบกพร่องและสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริม ในทักษะด้านอื่น ๆ
เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการอ่าน
- 2.2 ควรศึกษาข้อบกพร่องและสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมกับประชากรกลุ่มอื่น ๆ ที่มีปัญหาด้านการเขียน เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
- 2.3 ควรศึกษาข้อบกพร่องและสร้างแบบฝึกการสอนซ่อมเสริมการเรียนในกลุ่มวิชาอื่น ๆ
- 2.4 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบกลุ่มนักเรียนที่บกพร่องด้านการเขียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างกับกลุ่มควบคุม

